

[Søren P. Larsen.]

ikke bringes til Udførelse i det Tempo, som den højtærede Minister gav Udtryk for. Det er min bestemte Opfattelse.

Som sagt, der kan være Enkeltheder, som kan rettes, og Ting, som vi kan se paa og overveje, og vi er rede til at gaa ind i et Udvalgsarbejde. Vi vil ogsaa med stor Velvilje se paa en rent saglig Revision af enkelte af Bestemmelserne, idet, som jeg sagde før, vor Ordning ikke skal have det Prædikat, at den er fejlfri, men det afgørende maa være, at der er rent saglige Momenter. Foreligger der saaledes Klager i Ministeriet eller Resultater af Undersøgelser, som begrunder, at der skal være en ny Stillingtagen, ja, saa skal vi naturligvis ikke undslaa os for at gaa ind i et saadant Arbejde. Men jeg finder, at det foreliggende Forslags Motivering er mere følelsesbetonet end realitetsbetonet. Det forekommer mig, at Lovforslagets Bemærkninger er ualmindelig vage. Kun i godt 5 Fjerdingaar har Loven af 1946 haft Gyldighed, og vi har endnu ikke nogen Vurdering af Lovens Virkninger i et Regnskabsaar. Der var ikke fremkommet Klager, da jeg i Foraaret forlod Ministeriet, saa jeg er meget interesseret i, om der i de to Maaned, ja, næsten ikke mere end 1 Maaned, den højtærede Minister har været til Stede, er fremkommet saa meget, at der er Baggrund for en Revision. Men vi vil i Udvalget afvente, hvad der kan komme frem. Valgløfter er ingen saglig Motivering for os. Der maa en saglig Begrundelse til, og indtil den foreligger, skal Ministeren ikke stille Forventninger til os. Vi vil være med i et sagligt Samarbejde, men vi ønsker at fastholde den Linie, som Loven af 1946 er Udtryk for. Vi er ikke tilbøjelige til at tage andre Omraader op til Overvejelse, heller ikke Spørgsmaalet om enligt stillede Kvinder med Børn og enligt stillede Kvinder i 55 Aars Alderen. Der kan være Problemer nok endda, og der kan være andre Omraader, som Forslaget ikke berører, som vi maa tage med.

Jeg vil til allersidst gentage, at Ministerens Haab om at faa Loven sat hurtigt i Kraft tvivler jeg meget stærkt paa gaar i Opfyldelse. Jeg har jo mine Minder fra Tiden i Fjor, da vi satte 1946-Loven i Kraft.

Men naturligvis vil vi være med til at se paa Forslaget og de Enkeltheder, der knytter sig dertil; de er jo for Resten udtrykt ret summarisk i en Oversigt over de Udgifter, som Loven vil føre med sig. I denne Oversigt kan man se, hvor meget

det drejer sig om, og naar der er Tale om en Rentelovgivning, der — selv om man tager dem fra, der ejer lidt og tjener lidt — omfatter 250 000 Personer, skal der store Beløb til, naar man skal revidere.

Jeg kan godt anbefale, at vi sender Forslaget i Udvalg og dør ser paa Enkelthederne.

Hans Thyge Jacobsen: Om det fra kommunistisk Side forelagte Forslag skal jeg paa mit Partis Vegne sige, at vi ikke kan medvirke til at fremme det. Da vi gennemførte Revisionen af Aldersrenteloven i Forsommeren 1946, gik vi med til i Sammenligningsgrundlaget at indregne det givne Ængangstillæg. Det var sandelig paa den Betingelse, at saa skulde man ikke oftere komme tilbage med denne Form for Hjælp til Rentemodtagerne. Naar man derfor fra kommunistisk Side paa ny fremsætter Forslag om et saakaldt Ængangstillæg — skønt det altsaa er tredie Gang, man gør det —, er det imod Forudsætningerne, i hvert Fald imod Forudsætningerne fra vor Side, og alene af den Grund vil vi ikke kunne medvirke til dette Forslags Fremme her i Tinget.

Om det af den højtærede Socialminister fremsatte Lovforslag vil jeg sige, at det jo er en Konsekvens af den Uenighed, der var mellem Socialdemokratiet paa den ene Side og de 3 Partier paa den anden Side, som dannede Flertallet i Forsommeren 1946, en Uenighed, som opgjort i Penge drejede sig om 50 Mill. Kr. Det er præcis dette Beløb, den højtærede Socialminister stiller Forslag om at forbedre Loven med. Jeg udtalte dengang, at medens jeg maatte anse det kommunistiske Forslag om at forhøje Udgifterne med 500 Mill. Kr. som et Overbud, der ikke kunde diskuteres, maatte Forslaget fra socialdemokratisk Side om 50 Mill. Kr. kunne betragtes, ikke som et Overbud, men som et Forhandlingsgrundlag, og at vi forhaabentlig stadig væk kunde være paa *speaking terms* med Socialdemokratiet i denne Sag. Disse Udtalelser staar jeg naturligvis ved. Mit Parti ønsker gerne at gaa med ind i en Forhandling om, hvad der kan være at rette, hvad der kan være at gøre bedre paa enkelte Punkter i den Lov, som vi vedtog i 1946, og der kan jo nok være en Del Enkeltheder, som kan komme til Forhandling. Der er for det første det, at Grænsen for Børnetillægget bør forhøjes til 18 Aar. Det var vort Forslag i Udvalget dengang, og det gaar vi gerne med til. Der kan ogsaa blive Tale om at undersøge, om den Form for Brændselstillæg og om den Størrelse af Brændsels-